

Η ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ „ΒΕΝΤΕΤΕΣ” ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ο κινηματογράφος κατώρθωσε ν' αναδείξει ως «αστέρες» πρώτου μεγέθους ένα πλήθος εξωτικές κουκκλες της Κίνας και της Ιαπωνίας με την παράδοση ώμορφια και τὰ λοξά κι' αινιγματικά μάτια. Γι' αυτές λοιπόν τις βεντέτες ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νά σᾶς μιλήσουμε σήμερα. Εἶνε ὅλες τους, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρουσες κι' ἔχουν ἕνα σωρὸ συναρπαστικές ἱστορίες στὴ ζωὴ τους. Μὰ ἐκείνες πού ἔχουν σημειώσῃ ἀληθινὸ ρεκόρ παραδόξων περιπετειῶν εἶνε ἡ πασίγνωστη Ἄννα Μαίη Βόγκ καὶ ἡ γοητευτικὴ Φοῦν-Σέν, ἡ πεντάμορφη βεντέττα τοῦ ἰαπωνικοῦ κινηματογράφου. Ἴδου μερικὲς ἀπὸ τὶς πλέον ἐκπληκτικὲς ὁσον καὶ περιέργες:

Ἡ Ἄννα Μαίη Βόγκ, καθὼς ξέρετε, δὲν γεννήθηκε σὲ καμμιά κακόφημη καὶ μυστηριώδη συνοικία τῆς Σαγγάης. Εἶδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, σ' ἕνα σπίτι πού ἦταν γεμάτο πολύχρωμα χάρτινα φαναράκια καὶ ἀνατριχιαστικὲς πανοπλίες πολεμιστῶν. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν παλαιοπώλης, μὰ εἶχε τὴ συνήθεια νά μαζεῦῃ στὸ κατάστημά του ὅ,τι σπάνιο κι' ὅ,τι παράδοξο βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία τοῦ Νέου Κόσμου καὶ πού μποροῦσε νά τοῦ θυμίζῃ τὴ μακρινὴ πατρίδα του. Εἶχε ἀκόμη τὴν ἰδιοτροπία νά ζωγραφίζῃ ὡμορφους πελαργούς στὰ καλλιτεχνικὰ φαναράκια πού ἔφτιαχνε καὶ τὸ θράδυ τ' ἀνάθε καὶ τὰ κρεμοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μαγαζιοῦ του. Ἔτσι αὐτὸ ἔπαιρνε τὴν αἴγλη ἑνὸς παράδοξου παλατιοῦ τῶν σαμουράι. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἄννα Μαίη Βόγκ σ' «Ἀπομνημονεύματα» τῆς γράφει τὰ ἑξῆς περιέργα:

«Γεννήθηκα μέσα σ' ἕνα παράδοξο παλάτι στολισμένο μ' ἐλεφάντινα ὁμοιώματα τοῦ Βούδδα, μεγάλα καὶ θαρεὰ σπαθιά καὶ σιδερένιες πανοπλίες. Κάθε μέρα ἔταν ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του καὶ τὸ σκοτίζει τρύπωνε ἀπὸ τὴν πόρτα του μὲ τὰ χρωματιστὰ τζάμια, αὐτὸ τὸ παλάτι γέμιζε ἀπὸ σκιὲς πολεμιστῶν, θόρυθο μουσικῶν ὀργάνων καὶ παράδοξων τεράτων πού κατέβαιναν ἀπὸ τοὺς τοίχους ὅπου τὰ εἶχε κρεμάσει ὁ πατέρας μου. Τότε ἐγὼ πῆγαινα νά πιασθῶ ἀπὸ τὴ μακρὰ κωλοῖδα τοῦ εὐγενέστατου κ. Βόγκ κι' ἔμενα ἔτσι μὲ διεσταλμένα μάτια ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὸ θαυμασμὸ ὡς τὴν ὥρα πού ἐκεῖνος σικανόταν γιὰ νά κρεμάσῃ τὰ πολύχρωμα φαναράκια του. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ παλάτι ἔπαιρνε μιά παραμυθένια ὄψη. Κι' ἐγὼ πού ἐνοιώθα τὴν καρδιά μου νά ξεπετάῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ, παρακαλοῦσα τὴ μητέρα μου νά μοῦ τραγουδήσῃ κάτι μὲ τὴν ὡμορφὴ κιθάρα τῆς. Ἦταν μιά στενάμακρη κιθάρα γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα «κίτο». Κάθε φορὰ δὲ πού τὰ δάχτυλα τῆς μητέρας μου ἀγγίζαν τὶς χορδὲς τῆς, ἔβγαζε ἕναν πένθιμο καὶ μελαγχολικὸ ἦχο ὡς τὸν στεναγμὸ ἑνὸς ἐρωτευμένου. Κι' ἐγὼ ἔκλεινα τὰ μάτια κι' ὠνειρεύομαι ὡς τὴ στιγμή πού ὁ ὕπνος ἐρχόταν νά μὲ πάρῃ σὰ μαῦρα σπιρά του».

Ἡ Ἄννα Μαίη Βόγκ μεγάλωσε σ' αὐτὸ τὸ παράδοξο περιβάλλον καὶ γι' αὐτὸ ἔκλεισε στὴν ψυχὴ τῆς ὅλο τὸ αινιγματικὸ μυστήριό τῆς πατρίδος τῆς. Ὅταν ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νά παίξῃ στὸν κινηματογράφου, ἡ εὐθυμὴ ζωὴ τῆς φιλομουπόλεως δὲν τῆς ἄλλαξε τὶς συνήθειές τῆς. Νοίκιασε μιά κουκκλιοτικὴ θίλλα στὸ Λὸς Ἄντζελες καὶ τὴν μεταμόρφωσε σ' ἀληθινὴ παγόδα. Καὶ κλείσθηκε σ' αὐτὴ γιὰ νά περᾶσῃ τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς τῆς. Κανεὶς φίλος τῆς, κανεὶς θαυμαστὴς τῆς δὲν ὑπερηφανεύθηκε ποτὲ ὅτι πέρασε τὸ κατῶφλι αὐτῆς τῆς θίλλας. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Δύσεως δὲν θέλησαν ποτὲ νά θεσηλώσουν αὐτὸν τὸν ἱερὸ τόπο κι' αὐτὸ τὸ ναὸ τῆς μακρινῆς πατρίδος τῆς. Κι' αὐτὸς ὁ λόγος ἐπίσης τὴν ἔκανε νά μὴ χαρίσῃ τὴν καρδιά τῆς σ' ἕνα λευκό. Οἱ ἔρωτές τῆς καὶ τ' ἀνατριχιαστικὰ εἰδυλλιά τῆς ἦσαν πάντα μὲ ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τῆς. Οἱ μόνοι πού τὴν συγκινοῦσαν

ἦσαν οἱ πλούσιοι Κινέζοι μὲ τὸ ἠλίθιο χαμόγελο καὶ τὰ πονηρὰ καὶ μικρὰ μάτια. Τοὺς ἀγαποῦσε μὲ τὸν δικὸ τῆς τρόπο. Τοὺς ὀηλητηρίαζε τὴ ζωὴ μὲ τὸν ἔρωτά τῆς κ' ὕστερα τοὺς περιφρονοῦσε. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πέθαιναν κατόπι κάνοντας «χαρακίρι».

Χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς τῆς εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο: Μιά φορὰ ἡ Ἄννα Μαίη Βόγκ παρέσυρε στὰ δίχτυα τῆς τὸ γιοῦ ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου, τὸν νεαρό Ποῦ-Γιάν-Λί. Ἦθελε νά παίξῃ μαζύ του καὶ κατόπιν νά τὸν ξεχάσῃ. Ὡστόσο ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες κατάλαβε ὅτι τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα κι' ὅτι εἶχε γίνῃ μιά πραγματικὴ σκλάβια του, ὅπως ἡ γυναῖκες τῆς μακρινῆς πατρίδος τῆς. Μὰ κι' ὁ Ποῦ-Γιάν-Λί δὲν εἶχε μείνῃ ἀσυγκίνητος. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι εἶχαν ξεχάσει ὅλο τὸν κόσμον καὶ εἶχαν ἀφοσιωθῆ στὴν ἀγάπη τους. Γιὰ ν' ἀπολαμβάνουν δὲ περισσότερο τὸν ἔρωτά τους, κάθε νύχτα παίρναν μιά ἰσχυρὴ δόσι τοῦ ἀγαπημένου τους ναρκωτικοῦ, τοῦ ὀπίου. Αὐτὸ τοὺς ἔκανε νά πλέουν σὲ πελάγη εὐτυχίας ἐνῶ ἡ δυὸ ἀφωσιωμένες Κινέζες καμαριέρες τῆς Μαίη Βόγκ τοὺς τραγουδοῦσαν παράδοξα καὶ μυστηριώδη τραγούδια μὲ τὴ συνοδεία τοῦ «σαμπάν», ἑνὸς ὀργάνου τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

Μὰ ὁ Ποῦ-Γιάν-Λί μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες ἔγινε ἀγνωρίστος. Εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα ζωντανὸ σκελετὸ ἀπὸ τὴ χρῆσι τῶν ναρκωτικῶν κι' ἕνα θράδυ πέθανε ἀπὸ μιά ἰσχυρὴ δόσι τοῦ ἀγαπημένου του δηλητηρίου. Ἡ Ἄννα Μαίη Βόγκ ἔκλαψε πολὺ γιὰ τὸ θάνατό του κ' ἴσως θὰ πέθαινε κι' ἐκεῖνη ἂν δὲν τὴν ἔπειθε ὁ σκηνοθέτης τῆς ὅτι ἔπρεπε νά ζήσῃ χάριν τῆς τέχνης.

Ὡστόσο αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν τελιώνει δὴ πέρα. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα στὴν πρεμιέρα ἑνὸς ἔργου τῆς Μαίη Βόγκ ἕνας πλούσιος Κινέζος στὸ πολυτελὲς θεωρεῖο του θύσισε ἕνα σιλιέττο στὴν κοιλία του τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἡ παρ./νω/στὴ βεντέττα ἔπαιζε μιά ἐρωτικὴ σκηνή. Ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ποῦ-Γιάν-Λί πού εἶχε βρῆ αὐτὸ τὸν ἀνατριχιαστικὸ τρόπο γιὰ νά διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῆς Μαίη Βόγκ, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε πάρῃ καὶ τοῦ εἶχε σκοτώσει τὸ γιοῦ του.

* * *

Ἡ γοητευτικὴ Φοῦν-Σέν ὁμως, ἡ τόσο ὡμορφὴ καὶ τόσο εὐγενικὴ φοιτήτρια τοῦ Πανεπιστημίου

τοῦ Τόκιο πού ἔγινε βεντέττα, εἶνε ἐντελῶς ἀντίθετος τύπος. Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ γυναῖκα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Ἐχει μιά ὑπερβολικὰ τρυφερὴ καρδιά κι' ὅλοι οἱ ἔρωτές τῆς ἐνε εἰδυλλιακοί.

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐξωμολογήθηκε, θὰ ἦσαν εὐτυχισμένοι ἂν ἤξεραν ν' ἀγαποῦν. Ὁ ἔρωτας δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιά διαρκὴ θυσία. Πρέπει νά θυσιάζεσαι γιὰ κείνον π' ἀγαπᾶς καὶ νά τοῦ συγχωρῆς ὅλες του τὶς ἀδυναμίες.

Κ' ἡ Φοῦν-Σέν πράγματι ἀπὸ τὴ μέρα πού ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ ἔχει ἕνα πλήθος αἰσθηματικὲς ἱστορίες μὲ τοὺς νέους κι' ὡμορφους θαυμαστὰς τῆς. Μὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νά καταλάβῃ τὴ νοοτροπία τῆς. Τὴν θεωροῦν μιά ἐξωτικὴ κουκκλα πού δὲν ξέρεי τίποτε ἄλλο νά κάνῃ ἀπὸ τὸ νά τραγουδᾷ καὶ νά ντύνεται μ' ὡμορφες καὶ φανταχτερὲς τουαλέτες. Κανεὶς δὲν φαντάζεται ὅτι ἔχει καρδιά. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο παράπονο τῆς Φοῦν-Σέν, πού διαρκῶς μπλέκεται σὲ σοβαρὲς καὶ παράδοξες περιπέτειες.

Στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου ὑπάρχουν ἄπειρες ἐξωτικὲς κουκκλες πού γίνανε βεντέτες. Μὰ ἡ Μαίη Βόγκ καὶ ἡ Φοῦν-Σέν εἶνε ἡ πλέον γνωστὲς καὶ ἡ πλέον παράδοξες κίτρινες γόησες τῆς ὀθόνης.

ΚΡΙΣΤΙΑΝΣ ΚΑΡΤΕΡ.

